

СТАРИЯТЪ ВЛЪКЪ.

(народна басня).

1

Единъ старъ влѣкъ обикалялъ около едно пасбище, дано намѣри нѣкой ловъ. Единъ овчица излѣзла отъ кошарата и досущъ сама ка щипѣла трѣвица на полянката. Влѣкътъ издебналъ, доближилъ я и рекълъ: „Ей, овчице, ти нѣма да ми избѣгнешъ — азъ съмъ дошълъ да те изямъ!“ Овчицата отъ страхъ затреперела като отъ треска. Тя едвамъ продумала: „Азъ виждамъ, че ти ще ме изядешъ, ами нѣма да ми позволишъ поне да се наиграя на зелената трѣвица — и ти да ме погледашъ и азъ да се понарадвамъ?“ „Бива, какъ да не бива!“ рекълъ влѣкътъ. Овцата заприпкала насамъ-тамъ, до като влѣкътъ се залисалъ. Тогава търтила тя да бѣга, колкото краката ѝ държалъ. Додѣ влѣкътъ се досѣти, каква била работата овцата избѣгала.

2.

Отъ ядъ трѣгналъ влѣкътъ да върви прѣзъ гората. Въ едно гѣсталаче намѣрилъ една коза. Тя кършела листа отъ едно клонче. „А-ха! рекълъ си влѣкътъ, овцата ме измами, но козата не ще може. Козицке, я ела сама при мене: азъ и тѣй и иначе ще те изямъ.“ Козата се намѣрила на тѣсно.

Никаква леснина нѣмало да се отърве влѣка. Най-послѣ дошло ѝ нѣщо на ума. „То е види, че ти ще ме изядешъ, бай влѣчо: азъ съмъ въ твоитѣ рѣцѣ. Едно нѣщо само ще те молѣ